Fjala e Paqes

Lajmëtar fetaro-kulturor i Arqipeshkvisë Metropolitane Shkodër - Pult Nr. 5 (130) Viti XVIII Gusht - Shtator 2016

Paqa me ju!
Sikurse më dërgoi mua Ati,
ashtu unë po ju dërgoj ju.
Gj 20,21

NËNË TEREZA SHPALLET SHENJTE

E diel, 4 shtator 2016, në Sheshin i Shën Pjetrit në ditën e Jubileut i Veprimtarëve dhe i Vullnetarëve të Mëshirës gjatë Meshës Pap FranÇESKU KANONIZoi TË LUMEn NËNË TEREZË E KALKUTËS, në vijim homelinë e Tij:

«Kush mund ta marrë me mend çka dëshiron Zoti?» (Urt 9,13). Kjo pyetje e Librit të Urtisë, që kemi dëgjuar në leximin e parë, na paraqet jetën tonë si një mister, çelësi i shpjegimit të të cilit nuk është në zotërimin tonë. Protagonistët e historisë janë gjithmonë dy: Hyji nga njëra anë dhe njerëzit nga ana tjetër. Detyra jonë është ta perceptojmë thirrjen e Hyjit dhe pastaj ta pranojmë vullnetin e tij. Por për ta pranuar atë pa ngurrim ta pyesim veten: cili është vullneti i Hyjit?

Në të njëjtën pjesë të Librit të Urtisë gjejmë përgjigjen: «Njerëzit mësuan çfarë të pëlqen» (v. 18). Për të vërtetuar thirrjen e Hyjit, duhet ta pyesim veten dhe të kuptojmë çfarë i pëlqen Atij. Shumë herë profetët shpallin çfarë i pëlqen Zotit. Mesazhi i tyre përmblidhet në mënyrë të mrekullueshme në shprehjen: «Dua mëshirën jo flinë» (Oz 6,6; Mt 9,13). Hyjit i pëlqen çdo vepër mëshire, sepse në vëllain që ndihmojmë njohim fytyrën e Hyjit që askush nuk mund ta shohë (khs. Gjn 1,18). E sa herë që përkulemi mbi nevojat e vëllezërve, i japim të hajë dhe të pijë Jezusit; e veshim, e ndihmojmë dhe e vizitojmë Birin e Hyjit (khs. Mt 25,40). Pra, kemi prekur trupin e Krishtit.

Prandaj jemi të thirrur për ta vënë në jetë konkretisht atë që kërkojmë në lutje dhe që dëshmojmë në fe. Nuk ka alternativë për dashurinë: ata që vihen në shërbim të vëllezërve, edhe pse nuk e dinë, janë ata që duan Hyjin (khs. 1Gjn 3,16-18; Jak 2,14-18). Jeta e krishterë, megjithatë, nuk është një ndihmë e thjeshtë që jepet në çastin e nevojës. Po të ishte kështu do të ishte sigurisht një ndjenjë e bukur solidariteti njerëzor që sjell dobi të menjëhershme, por do të ishte shterpë sepse është pa rrënjë. Angazhimi që Zoti kërkon, përkundrazi, është ai i një thirrjeje në bamirësi me të cilën çdo dishepull i Krishtit e vë në shërbim të tij jetën e vet, për t'u rritur çdo ditë në dashuri.

Kemi dëgjuar në Ungjill se: «një turmë e madhe shkonte me Jezusin» (Lk 14,25). Sot ajo "turmë e madhe" është e simbolizuar nga bota e gjerë e shërbimit vullnetar falas, e mbledhur këtu me rastin e Jubilut të Mëshirës. Ju jeni ajo turma që shkon pas Mësuesit dhe që e bën të dukshme dashurinë e tij konkrete për çdo person. Ju përsëris fjalët e apostullit Pal: «Dashuria jote, vërtet, ka qenë për mua gëzim i madh dhe ngushëllim, sepse i ke përforcuar zemrat e shenjtërve» (Flm 7). Sa zemra ngushëllojnë vullnetarët! Sa duar mbajnë; sa lot thajnë; sa dashuri derdhet në shërbimin e fshehtë, të përvujtë dhe të painteres! Ky shërbim i lavdërueshëm i jep zë besimit – i jep zë besimit! – dhe shpreh mëshirën e Atit që u afrohet atyre që janë në nevojë.

Ndjekja e Krishtit është një angazhim serioz dhe në të njëjtën kohë i gëzueshëm; kërkon radikalitet dhe guxim për ta njohur Mësuesin hyjnor në më të varfërin dhe të mënjanuarin e jetës dhe për t'u vënë në shërbim të tij. Për këtë, vullnetarët që u shërbejnë më të mbramëve dhe nevojtarëve për dashuri të Jezu Krishtin nuk presin asnjë falënderim dhe asnjë shpërblim, por e refuzojnë gjithë këtë sepse kanë zbuluar dashurinë e vërtetë. E secili prej nesh mund të thotë: "Ashtu si Zoti më ka ardhur në ndihmë dhe është përkulur mbi mua në çastin e nevojës, po kështu edhe unë i shkoj në ndihmë Atij dhe përkulem mbi ata që kanë humbur besimin ose jetojnë si të mos ekzistonte Zoti, mbi të rinjtë pa vlera dhe ideale, mbi familjet në krizë, mbi të sëmurët dhe të burgosurit, mbi refugjatët dhe emigrantët, mbi të dobëtit dhe të pambrojturit në trup dhe në shpirt, mbi të miturit e braktisur në vetvete, ashtu si mbi të moshuarit të lënë vetëm. Kudo që shtrihet një dorë që kërkon ndihmë për t'u ngritur në këmbë, aty duhet të jetë prania jonë dhe prania e Kishës që ndihmon dhe jep shpresë". E, këtë, ta bëjmë me kujtimin e gjallë të dorës së shtrirë të Zotit mbi mua kur isha i rrëzuar përtokë.

Vijon në fq. 2 ▶

NËNË TEREZA SHPALLET SHENJTE

HOMELIA E PAPA FRANÇESKUT

◀ *Vijim i fq. 1*

Nënë Tereza, në tërë jetën e saj, ka qenë shpërndarëse bujare e mëshirës hyjnore, duke qenë e gatshme për të gjithë nëpërmjet mirëpritjes dhe mbrojtjes së jetës njerëzore, asaj të pa lindur dhe asaj të braktisur dhe të flakur tej. Është angazhuar në mbrojtje të jetës duke shpallur papushim se «ai që nuk ka lindur ende, është më i dobëti, më i vogli, më i mjeri». Është përkulur mbi personat e sfilitur, që i kishin lënë të vdisnin në anët e rrugëve, duke njohur dinjitetin që Hyji u kishte dhënë atyre; ka bërë që zëri i saj të dëgjohet nga të pushtetshmit e tokës, që t'i pranonin fajet e tyre para krimeve – para krimeve! – të varfërisë së krijuar nga ata vetë. Mëshira ka qenë për të "kripa" që i jepte shije çdo vepre të saj, dhe "drita" që shndriste errësirën e atyre që s'kishin më as lot për të qarë varfërinë dhe vuajtjen e tyre.

Misioni i saj në periferitë e qyteteve dhe në periferitë ekzistenciale qëndron në ditët tona si dëshmi kuptimplote i aferisë së Hyjit ndaj më të varfërve ndër të varfërit. Sot po ia dorëzoj këtë figurë emblematike gruaje dhe të shuguruare gjithë botës së shërbimit vullnetar falas: ajo le të jetë modeli juaj i shenjtërisë! Mendoj se, ndoshta, do ta kemi pak të vështirë për ta quajtur Shën Tereza: shenjtëria e saj është kaq afër nesh, kaq e dashur dhe kaq e frytshme saqë vetvetiu do të vazhdojmë t'i themi "Nënë Tereza". Kjo veprimtare e mëshirës na ndihmoftë të kuptojmë gjithnjë e më shumë se kriteri ynë i vetëm i vërtetë është dashuria falas, e lirë nga çdo ideologji dhe nga çdo lidhje dhe e rezervuar ndaj të gjithëve pa dallim gjuhe, kulture, race apo feje. Nënë Terezës i pëlqente të thoshte: «Ndoshta nuk e flas gjuhën e tyre, por mund të buzëqesh». Ta mbajmë në zemër buzëqeshjen e saj dhe t'ua dhurojmë atyre që takojmë në rrugën tonë, sidomos atyre që vuajnë. Do të hapim kështu horizonte gëzimi dhe shprese për shumë njerëz të shkurajuar dhe nevojtarë për

ADHURIMI NË BAZILIKËN E SHËN GJONIT NË LATERAN

Në Bazilikën e Shën Gjonit, me 2 shtator 2016, u bë vigjiljen e lutjes me adhurimi i Shenjtursheshmit për Shenjtërimin e Nënë Terezës së Kalkutës. Cardinal Vallini kremtoi liturgjnë dhe në vijim homelinë e tij:

Të dashur Vëllezër e Motra,

po përgatitemi të jetojmë me gëzim dhe mirënjohje ndaj Zotit ditën e Shenjtërimit të së Lumes Nënë Tereza e Kalkutës dhe, në këtë vigjilje lutjeje, do të doja të përmblidhja, me pak fjalë, mesazhin shpirtëror dhe njerëzor që Zoti, nëpërmjet Saj, ka dashur t'i japë Kishës dhe botës së sotme. Duke lexuar jetën e Nënë Terezës, e lindur në Shkup (sot Maqedonia) në vitin 1910 dhe e vdekur në Kalkutë në vitin 1997, vërehet lehtë një model jete i plazmuar prej fesë dhe i jetuar në dashurinë vepruese që ndërhynte konkretisht në të gjitha vuajtjet më të vështira e të rënda njerëzore: uria, varfëria, sëmundjet, pleqëria, braktisja, dhe çdo formë poshtërimi të personit njerëzor. Programin e jetës së saj dhe qendrën e ditëve të saj mund t'i përkufizojmë kështu: të bëhej shenjte nëpërmjet jetës së përditshme e të zakonshme të jetuar me dashuri të jashtëzakonshme. Ajo i angazhonte ditët e saj duke bërë gjëra të vogla e të thjeshta, por i bënte me një dashuri të madhe.

Mund të themi se kjo ka qenë karizma e saj: dashuria ndaj të varfërve ka qenë rruga, mënyra e thjeshtë dhe efikase për të jetuar dashurinë ndaj Hyjit, të soditur vazhdimisht në Jezusin e Kryqëzuar, dhe dashurinë ndaj të afërmit në formë universale. Nënë Tereza nuk bënte dallime mes personave, sepse – thoshte ajo – dashuria mbulon të gjithë dhe gjithçka. Prandaj vepra e saj e dashurisë nuk është kufizuar në një komb apo në një besim, u është drejtuar të gjithë burrave e grave të botës. Të shërbente me dashuri pa kufij e pa kushte, pa shikuar ngjyrën e lëkurës, racën, apo kombësinë, sepse të varfrit – thoshte ajo – gjenden kudo. Në këtë kuptim Nënë Tereza ka qenë një protagoniste e madhe e kohës sonë.

Prej kësaj zgjedhjeje bazë ka buruar gjithçka. Ajo nuk humbte kohë duke gjykuar personat dhe situatat, sepse kështu do t'i merrte kohë dashurisë dhe shërbimit. E kishte zakon të thoshte: "Nëse e humb kohën time duke gjykuar të tjerët, nuk do të kem kohë për të dashur e për t'u shërbyer të varfërve".

Një gazetar një ditë e intervistoi, dhe e pyeti: "Nënë Terezë, ju tashmë jeni bërë një personalitet botëror, keni marrë madje edhe Çmimin Nobel për Paqen. Cila ka qenë dita më e rëndësishme e jetës suaj dhe përse?". Pa humbur shumë kohë Nënë Tereza u përgjigj: "Dita më e rëndësishme e jetës sime është sot". Gazetarit të befasuar dhe të çuditur, që priste një përgjigje të ndryshme, Nënë Tereza i shpjegoi me këto fjalë të thjeshta: "Për mua 'sot' është dita më e rëndësishme, sepse 'dje' tashmë ka kaluar dhe 'nesër' duhet të vijë ende. Ndërsa sot kam mundësi t'i dua dhe t'u shërbej të varfërve, nevojtarëve, të fundëve, të harruarve, të sëmurëve dhe të moshuarve".

Gazetari e pyeti përsëri: "Nënë Tereza, ju keni themeluar një Urdhër që është rritur dhe është përhapur në të gjithë botën. Do të ketë edhe probleme që duhen zgjidhur. Cili është për ju problemi më i vështirë për t'u zgjidhur?".

"Faleminderit Hyjit" – u përgjigj Nëna – "Kongregata e Misionareve

Vijon në fq. 3 ▶

NËNË TEREZA SHPALLET SHENJTE

HOMELIA E KARDINAL VALLINIT

◀ Vijim i fq. 2

të Dashurisë gjendet në të gjithë botën, madje edhe në Siberi, në Islandë, në Mongoli, etj. Është normale që rritja të sjellë me vete edhe disa probleme, por pengesa më e madhe që duhet të kapërcej është 'vetvetja'. Duhet që vazhdimisht të luftoj për t'u bërë më e mirë, më e përvuajtur, më e durueshme, më e butë, më... gjithçka. Duhet të punoj dhe të lodhem për t'u bërë çka Hyji dëshiron prej meje".

Një ditë tjetër një zotëri, drejtor i një shoqërie të madhe ajrore, kishte shkuar në Shtëpinë e të sëmurëve rëndë të Kalkutës. Kishte dëgjuar të flitej për veprat e Nënë Terezës, por nuk e kishte pasur kurrë rastin ta takonte. Hyri në shtëpi dhe i bëri përshtypje shumë të shihte se si motrat dhe vëllezërit kujdeseshin për të sëmurët dhe e pyeti një motër nëse mund të fliste me Nënë Terezën. Duke buzëqeshur Nënë Tereza u përgjigj: "Unë jam Nënë Tereza". Ai zotëri nuk mund të besonte se një person kaq i famshëm mund t'i jepte kurat e nevojshme një pacienti të ulur në shtratin e vet. Dhe i tha: "Unë nuk do ta bëja këtë punë kaq të përvuajtur as për dhjetë mijë dollarë". Nënë Tereza u përgjigj: "As unë, sepse ju punoni për diçka, kurse ne veprojmë për Dikë. Çdo i sëmurë për ne është Jezusi. Atë që ju bëni, ne nuk do të mund ta bënim, atë që ne bëjmë, ju nuk mund ta bëni, por së bashku mund të bëjmë diçka të bukur për Jezusin".

Ai zotëri mbeti pa fjalë dhe dha një lëmoshë të madhe, duke thënë: "Kjo është vetëm një pikë uji në këtë oqean mëshire, varfërie dhe urie". "Është e vërtetë – u përgjigj Nëna – por pa këtë pikë uji, oqeani nuk do të ishte i njëjti". Ai zotëri e mori mësimin dhe u bë jo vetëm një mik i madh dhe një bamirës, por edhe një misionar i vërtetë që i çonte miqtë e vet për të bashkëndarë veprat e mëshirshme.

Por le t'i bëjmë vetes një pyetje: cili ka qenë sekreti i këtij këndvështrimi të jetës, të jetuar nga Nënë Tereza me kaq forcë? Përgjigjja është e thjeshtë. Sekreti i jetës së saj ka qenë dashuria për Hyjin e shprehur në lutjen e falënderimit dhe të faljes. Lutja ishte për të mënyra më e mirë për të shprehur dashurinë e saj ndaj Zotit. Është e pamundur – thoshte ajo – për një person që lutet, të mos e dojë Hyjin dhe Hyjin në të afërmin. Dhe prandaj ajo që mund të bëhet, duhet të bëhet menjëherë, sot. Nëse mund të ndihmojmë një të varfër për të qenë pak më mirë sot, le ta bëjmë këtë pa e shtyrë për nesër. Sot kemi kohë për të dashur dhe për t'i shërbyer Hyjit e të afërmit.

Një ditë një Kardinal, që kishte ardhur për të kremtuar Meshën e Shenjtë këtu në Romë në Kapelën e Motrave, e pyeti: "Nënë Terezë, nga ju vijnë forca dhe energjia që keni në moshën tuaj?".

Duke buzëqeshur Nëna u përgjigj: "Hirësi, ju ma dhatë forcën dhe energjinë për t'i bërë gjërat për Jezusin, gjatë Meshës së Shenjtë, kur më dhatë Kungimin. Sekreti i forcës sonë, sekreti i entuziazmit dhe i energjisë është Jezusi në Eukaristi. Prandaj ne e kemi Meshën e Shenjtë çdo mëngjes, për të shkuar së bashku me Jezusin që t'u shërbejmë më të varfërve ndër të varfër, siç ka bërë Maria kur, pas Lajmërimit, ka shkuar së bashku me Jezusin te Elizabeta. Të njëjtin Jezus që e marrim në Kungim nën dukjen e bukës, e marrim në fytyrat e të varfërve. Këto dy prani janë për ne të domosdoshme. Duhet të kemi për të varfërit të njëjtin respekt, të njëjtin nderim që dëftojmë ndaj Jezusit në Eukaristi. Nëse kemi këtë bindje dhe këtë siguri, do të arrijmë të shërbejmë falas dhe me gjithë zemër, pa dëshiruar asgjë si këmbim. Lutuni për ne, Hirësi, që të mos e humbasim këtë fe dhe këtë shpirt". Kardinali u përgjigj: "Nënë Terezë, faleminderit. E kuptova. Vazhdoni të bëni ashtu siç jeni duke bërë".

Të dashur Vëllezër e Motra, karizma e Nënë Terezës është trashëgimia e madhe shpirtërore jo vetëm për Familjen e Misionarëve dhe Misionareve të Dashurisë, por edhe për Kishën, për secilin prej nesh, për botën dhe për të gjitha besimet.

Edhe ne Zoti nuk na kërkon të bëjmë gjëra të mëdha, por t'i kryejmë angazhimet e vogla dhe të thjeshta të përditshme me një zemër të madhe. Gjërat e thjeshta të bëra me dashuri të madhe kanë më shumë vlerë se sa gjërat e mëdha të bëra pa dashuri. Dashuria është si kripa për ushqimin. Nëse mungon kripa, ushqimi nuk do të ketë shije.

Le t'i kërkojmë Zotit, me ndërmjetësimin e Nënë Terezës, që ta bëjmë tonin këtë program jete ungjillore: të jetojmë me një fe të sinqertë dhe të bëjmë për dashurinë gjëra të zakonshme me një dashuri të jashtëzakonshme, me parapëlqim për më të varfërit ndër të varfër. Dhe të kërkojmë që të shërbejmë me përvujtëri dhe dashuri, me zell dhe vullnet çdo ditë të jetës sonë. Shenjtja Terezë e Kalkutës, lutu për ne!

Agostino Cardinale Vallini

MESHA E FALENDERIMIT PER KANONIZIMIN E NENE TEREZES

OMELIA E KARDINALIT PIETRO PAROLIN

Zotërinj Kardinalë,
Të dashur sivëllezër Ipeshkvij dhe Meshtarë,
Të nderuara Autoritete,
Të dashur Misionarë dhe Misionare të Bamirësisë,
Pelegrinë dhe të devotshëm,
Vëllezër e motra në Krishtin,

Sot jemi rikthyer në sheshin e Shën Pjetrit, të shumtë dhe plot gëzim, për të falënderuar Zotin për dhuratën e kanonizimit të Nënë Terezës së Kalkutës, Shën Tereza e Kalkutës.

Sa arsye kemi për t'i qenë thellësisht mirënjohës Zotit! E falënderojmë për dëshminë heroike të besimit të shenjtërve, me të cilën Ai e bën gjithnjë të frytshme Kishën e tij dhe na dhuron ne, bijve të tij, një shenjë të sigurt të dashurisë së tij (khs. Prefazio dei Santi II).

E falëndërojmë, në veçanti, që na ka dhënë Shën Terezën e Kalkutës, që, me lutjen e saj të pareshtur, burim veprash të mëdha mëshire trupore dhe shpirtërore, ka qenë një pasqyrë e pastër e dashurisë së Zotit dhe një shembull i mrekullueshëm shërbimi ndaj të afërmit, sidomos ndaj personave më të varfër, të mjeruar, të braktisur: pasqyrë dhe shembull prej të cilëve nxjerrim këshilla dhe nxitje të çmueshme për të jetuar si dishepuj të mirë të Zotit, për t'u kthyer nga vaktësia dhe mediokriteti, për t'u ndezur të gjithë nga zjarri i dashurisë së Krishttit: "Caritas Christi urget nos", dashuria e Krishtit na nxit, the love of Christ impels us (2Kor 5,14).

Nënë Terezës i pëlqente ta quante veten "një laps në duart e Zotit". Po sa poema dashurie, mëshire, ngushëllimi e gëzimi ka ditur të shkruajë ai laps i vogël! Poema dashurie e dhembshurie për më të varfërit e të varfërve, të cilëve ua ka kushtuar jetën e saj!

Ajo e tregon kështu perceptimin e qartë të thirrjes së saj "thirrje në thirrje", që e pati në shtator të vitit 1946, kur po udhëtonte për të shkuar në Ushtrime shpirtërore: "I hapa sytë mbi vuajtjen dhe kuptova në thellësi thelbin e thirrjes sime [...] Ndieja se Zoti më kërkonte të hiqja dorë nga jeta e qetë brenda kongregatës sime rregulltare për të dalë nëpër rrugë që t'iu shërbeja të varfërve. Ishte një urdhër. Nuk ishte një sugjerim, një ftesë apo një propozim" (Cit. te Renzo Allegri, Madre Teresa mi ha detto, Ancora Ed., Milano, 2010).

Nënë Tereza "i ka hapur sytë mbi vuajtjen", e ka përqafuar atë me një

Vijon në fq. 4 ▶

NËNË TEREZA SHPALLET SHENJTE

HOMELIA E KARDINALIT PAROLIN

◀ *Vijim i fq. 3*

shikim mëshire, krejt qenia e saj është pyetur dhe tronditur në atë takim, që në njëfarë mënyre ia ka shporuar zemrën, sipas shembullit të Jezusit, që është mallëngjyer për vuajtjen e krijesës njerëzore, e paaftë për t'u ringritur vetë.

Si të mos i rilexojmë në dritën e ngjarjes së saj, fjalët që Papa Françesku na ka drejtuar në Bullën e shpalljes së Jubileut të Mëshirës, kur shkruan: "Të mos biem në indiferencën që poshtëron, në varësin nga zakoni që narkotizon shpirtin dhe pengon të zbulojmë risinë, në cinizmin që shkatërron. T'i hapim sytë tanë për të parë mjerimet e botës, plagët e shumë vëllezërve dhe motrave të lënë pa dinjitet, dhe të ndihemi të nxitur për të dëgjuar thirrjen e tyre për ndihmë. Duart tona le t'i shtrëngojnë duart e tyre dhe le t'i tërheqim nga ne që të ndiejnë ngrohtësinë e pranisë, të miqësisë dhe të vëllazërisë sonë" (MV n. 15).

Po cili është "sekreti" i Nënë Terezës? Nuk është sigurisht një sekret, pasi sapo e kemi thënë me zë të lartë në Ungjill: "Për të vërtetë po ju them: çkado bëtë për njërin ndër këta vëllezër të mi më të vegjël, e bëtë për mua" (Mt 25, 40).

Nënë Tereza ka zbuluar tek të varfërit fytyrën e Krishtit, "që është bërë i varfër për ne për të na pasuruar me varfërinë e tij" (khs. 2Kor 8,9) dhe i është përgjigjur dashurisë së tij të pamasë me një dashuri të pamasë për të varfërit. "Caritas Christi urget nos", dashuria e Krishtit na nxit, the love of Christ impels us (2Kor 5,14).

Ajo ka mundur të jetë një shenjë mëshire shumë e ndritshme – "Mëshira ka qenë për të 'kripa' që i jepte shije çdo vepre të saj dhe 'drita' që shndriste errësirën e atyre që s'kishin më as lot për të qarë varfërinë dhe vuajtjen e tyre", ka thënë Ati i Shenjtë në homelinë e djeshme – pasi ka lejuar të ndriçohet nga Krishti, i adhuruar, i dashur dhe i lëvduar në Eukaristi, siç shpjegonte ajo vetë: "Jetët tona duhet të jenë vazhdimisht të ushqyera nga Eukaristia, mbasi, po të mos ishim në gjendje ta shihnim Krishtin nën dukjet e bukës, nuk do të ishte as e mundur ta zbulonim atë nën dukjet e përvujta të trupave në gjendje të vajtueshme të të varfërve (khs. Teresa di Calcutta, L'amore che disseta, p. 16).

Ajo e dinte shumë mirë gjithashtu, se njëra nga format e thekta të varfërisë qëndron në të ndierit të pa dashur, të padëshiruar, të përçmuar. Një lloj varfërie e pranishme edhe në Vendet dhe familjet më pak të varfëra, edhe te personat dhe kategoritë që kanë mjete dhe mundësi, por që përjetojnë zbrazëtinë e brendshme se kanë humbur kuptimin dhe drejtimin e jetës ose janë të goditur egërsisht nga hidhërimi i lidhjeve të këputura, nga ashpërsia e vetmisë, nga ndijimi se janë të harruar nga të gjithë ose nuk i shërbejnë askujt.

Kjo e ka çuar t'i identifikojë fëmijët ende të palindur dhe të kërcënuar në ekzistencën e tyre si "më të varfërit ndër të varfërit". Në të vërtetë secili prej tyre varet, më shumë se çdo qenie tjetër njerëzore, nga dashuria dhe nga përkujdesjet e nënës dhe nga mbrojtja e shoqërisë. Fëmija që do të lindë nuk ka asgjë të tijën, çdo shpresë dhe nevojë e tij është në duart e të tjerëve. Ai mbart me vete një projekt jete dhe të ardhmeje dhe kërkon të jetë i pranuar dhe i mbrojtur që të mund të bëhet ajo që tashmë është: njëri prej nesh, që Zoti e ka menduar qysh prej amshimit për të kryer një mision të madh, atë për "të dashur dhe për të qenë i dashur", ashtu si i pëlqente Nënë Terezës të përsëriste.

Prandaj, ajo e mbrojti me guxim jetën që lind. Me atë çiltërsi fjale dhe konsekuencë veprimi që është shenja më e ndritshme e pranisë së Profetëve dhe e Shenjtërve, të cilët nuk i gjunjëzohen askujt përveç të të Gjithëpushtetshmit, janë të lirë përbrenda sepse janë të fortë përbrenda dhe nuk përkulen para modave dhe idhujve të çastit, por që pasqyrohen në ndërgjegjen e shndritur nga dielli i Ungjillit.

Tek ajo zbulojmë atë binom të goditur dhe të pandashëm mes ushtrimit heroik të dashurisë dhe qartësisë në shpalljen e së vërtetës, shohim veprimtarinë e vazhdueshme, të ushqyer prej thellësisë së soditjes, misterin e të mirës që bëhet në përvujtëri dhe pa lodhje, fryt i një dashurie, që "dhemb".

Për këtë qëllim, ajo pohoi në fjalimin e famshëm me rastin e dhënies së Çmimit Nobel në Oslo më 11 dhjetor 1979: "Është shumë e rëndësishme për ne të kuptojmë se dashuria, për të qenë e vërtetë, duhet të dhemb. I ka dhembur Jezusit të na dojë, i ka dhembur". Dhe duke i falënderuar bamirësit e pranishëm dhe të ardhshëm tha: "Nuk dëshiroj të më jepni nga teprica juaj, dëshiroj të më jepni derisa t'ju dhemb".

Sipas mendimit tim këto fjalë janë si një prag, që sapo të kalohet, hyjmë në humnerën që mbështolli jetën e Shenjtes, në ato lartësi dhe në ato thellësi që janë të vështira për t'u zbuluar pasi ripërshkojnë nga afër vuajtjet e Krishtit, dhuratën e tij të pakushtëzuar të dashurisë dhe plagët tejet të thella që iu desh të përsonte.

Është intensiteti i pazbulueshëm i Kryqit, i kësaj "dhembje" të së mirës të bërë për dashuri të Hyjit, për shkak të kontrastit që ajo shkakton ndaj të gjithë atyre që e kundërshtojnë, për arsye të caqeve të krijesave, të mëkatit të tyre dhe të vdekjes që është paga e tij.

E është edhe – siç deduktohet prej letrave të shumta që i drejtoi Drejtuesit të saj shpirtëror – "nata e errët e besimit", në të cilën bashkëjetojnë dashuria djegëse për Zotin e kryqëzuar dhe për vëllezërit që kanë nevojë për përkujdesje dhe bukë, një besim i fortë dhe i pastër e – njëkohësisht – ndijimi i tmerrshëm i largësisë së Zotit dhe i heshtjes së tij. Diçka e ngjashme me britmën e Krishtit në kryq: "Hyji im, Hyji im! Përse hoqe dorë prej meje?" (Mt 27,46).

Vijon në fq. 5 ▶

NËNË TEREZA SHPALLET SHENJTE

HOMELIA E KARDINALIT PAROLIN

◀ *Vijim i fq. 4*

Një fjalë tjetër, prej shtatë fjalëve të thëna nga Jezusi gjatë agonisë së tij në kryq, Ajo deshi që të shkruhej në anglisht në çdo shtëpi të Kongregatës së saj, në anë të Kryqit: "I thirst", kam etje: etje për ujë të freskët dhe të kthjellët, etje për shpirtrat për t'i ngushëlluar dhe për t'i shpëtuar prej sjelljeve të tyre të shëmtuara dhe për t'i bërë të bukur dhe të pëlqyeshëm para syve të Zotit, etje për Zotin, për praninë e tij të gjallë dhe plot dritë "I thirst": kjo është etja që digjej tek Nënë Tereza, kryqi dhe lavdërimi i saj, mundimi dhe lavdia e saj.

Ajo në këtë jetë, për të mirën që ka bërë, ka marrë Çmimin Nobel të Paqes dhe shumë vlerësime të tjera dhe ka parë lulëzimin e veprës së saj, sidomos në Kongregatat e Motrave Misionare të Bamirësisë dhe të Vëllezërve Misionarë të Bamirësisë që ka themeluar për ta vazhduar atë. Tani në Parajsë, me Marinë Nënën e Zotit dhe të gjithë Shenjtërit, merr çmimin shumë më të lartë të bërë gati për të qysh prej krijimit të botës, çmimin e rezervuar për njerëzit e drejtë, për zemërbutët, për ata që kanë zemër të përvujtë, për ata që, duke i pranuar të varfërit, pranojnë Krishtin.

Kur Nënë Tereza kaloi nga kjo tokë në Qiell, më 5 shtator 1997, për disa minuta të gjata Kalkuta mbeti krejtësisht pa dritë. Në këtë tokë Ajo ishte një shenjë e qartë që tregonte Qiellin. Në ditën e vdekjes së saj Qielli deshi t'i japë një vulë jetës së saj dhe të na kumtojë se një dritë e re ishte ndezur mbi ne. Tani, mbas njohjes "zyrtare" të shenjtërisë së saj, shndrit edhe më e ndritshme. Le të vazhdojë kjo dritë, që është ajo dritë e Ungjillit që nuk perëndon kurrë, të ndriçojë shtegtimin tonë tokësor dhe shtigjet e kësaj bote të vështirë!

Shën Tereza e Kalkutës, lutu për ne!

MESHA E FALËNDERIMIT NË SHQIPËRI NË LAÇ VAU I DEJËS

Në Laç Vau i Dejës, ku është katedralja e kushtuar Nënë Terezës, me 10 shtator u kremtua Mesha falenderimi në nivel kombëtar. Ishin të pranishëm Nunci Apostolik, Të gjith♪ë Ipeshkvinj, shumë meshtarë bashkëkremtuesit. Ishte i pranishëm edhe Presidenti I Republikës Z. Bujar Nishani, i cili në fund të meshës dha nje përshëndetje të bukur. Ja fjalë përshëndetëse i Dom Simon Kullit, Administrator Dioqezan I Sapës, në Meshën e Falënderimit me rastin e Shenjtërimit të Nënë Terezës së Kalkutës.

Shkëlqesi e nderuar Imzot Angelo Massafra,
Arqipeshkev Metropolit Shkoder-Pult,
President i Konferencës Ipeshkvore te Shqipërisë.
I Nderuar, Imzot Ramiro Moliner Ingles Nunci Apostolik, dhe te nderuar Ipeshkvij të pranishëm. I nderuar Atë Aurel, Kustod i Etërve Françeskan.
I nderuar Z. President i Republikës së Shqipërisë Z. Bujar Nishani,
të nderuar Deputet, të nderuar Kryetarë të bashkive, te nderuar Autoritete Diplomatike.
Te nderuar Meshtarë, Rregulltarë e Rregulltare, në mënyrë të veçantë ju motra dhe bija të Nënë Terezës që aktualizoni jetën dhe porosinë e Saj në ditët tona.
Të nderuara Autoritete Qendrore dhe Civile.
I nderuar Kryetar i Bashkisë Vau Dejes, Z. Zef Hila.
Shumë të dashur besimtarë të të gjithë dioqezave në Shqipëri.
Mirë se keni ardhur sot në këtë Katedrale të Nënë Terezës.
Vetë Zoti deshi që këto ditë ta gëzojë dhe ta hijeshojë Kishën e gjithmbarshme duke e lartësuar në Alteret e shenjtërisë, bijën e Popullit tonë, Nënë Terezen.
Besimtarët e kësaj dioqeze më së shumti i gëzohen kësaj ngjarjeje për faktin se, kjo katedrale mban emrin e Nënë Terezës.
Ky gëzim i madh, që po përjetojmë këto ditë, patjetër që na i ngushëllon dhe freskon zemrat tona plot dhimbje prej ndarjes së parakohshme të bariut tonë shpirtëror, Imzot Lucjanit. Ai që aq shumë e deshi këtë Kishë në Shqipëri, dhe nuk u kursye kurrë ta mësojë dhe ta drejtojë grigjën e tij nga kjo katedër. Por, të bindur dhe të nxitur prej fesë, shpresojmë se Ipeshkvi ynë krah për krah me Nënë Terezën do na përcjellin prej qiellit dhe nuk do ta largojnë shikimin e tyre bekues prej nesh.
Shenjtërimi i Nanes Tereze është një dhuratë e madhe për të gjithë ne dhe për popullin tonë, por në të njëjtën kohë, një dhuratë e tillë mbart në vetvete angazhimin dhe përgjegjesinë që duhet të marrim individualisht dhe si popull, për ta përvetësuar sa më shumë misionin e saj, dhe për t'i përngjarë kësaj Nënë që është model i përjetimit të dashurisë ndaj Zotit dhe njeriut.

Prandaj, nuk duhet thjesht të krenohemi, por çdo shqiptar të hapë sytë dhe zemrën për të parë dhe për të pranuar skamnorin, te varfrin, të moshuarin, të braktisurin, te mënjanuarin, të sëmurin dhe çdokënd që mund te ketë nevoje për ne.
Nuk kemi nevoje t'i kërkojmë, nuk janë larg, nuk janë në Kalkutë, por mund te gjenden në familjet tona, në lagjet, në fshatrat dhe qytetet tona. Këto njerëz kanë të drejtë të sodisin në fytyrat tona fytyrën e ëmbël dhe të mëshirshme të Atit, dhe në zemrat tona të gjejnë vend si në zemrën e butë dhe të përvujtë të Krishtit.
Na ndihmoftë kjo Meshë e Shenjtë dhe ndërmjetësia e Shenjtës Terezë, që të mund të shtegtojmë në gjurmët e saj, duke i dhuruar njerëzimit shijen e Ungjillit te Krishtit.
Edhe një herë Shkëlqesi, ju falënderojmë për praninë tuaj dhe ju ftoj ta udhëhiqni këtë Meshë Shenjtë.

Dom Simon Kulli
Administrator i Dioqezës së Sapës

NËNË TEREZA SHPALLET SHENJTE

HOMELIA E IMZOT MASSAFRES

Tani në vijim homelinë e Imzot Massafrës, i cili, si President i Konferencës Ipeshkvore të Shqipërisë, kryesoi Meshën Pontifikale:

I Nderuar Imzot Ramiro Moliner Ingles, Nunci Apostolik,
Bashkëvëllezër në Episkopat,
i Nderuar Z. Presiden Bujar Nishani,
Imzot Nikolla Marku, Përfaqësues i Kishës Ortodokse,
meshtarë dhe të kushtuar,
Autoritete Civile,

dhe ju të gjithë besimtarë besnikë të Zotit, të thirrur këtu prej Dashurisë që, në formë tejet solemne, në këtë vit të Mëshirës, e kemi kremtuar të dielën e kaluar në Vatikan, falë mundësisë që na u dha prej kanonizimit të Nënë Terezës: Zoti ju dhashtë një zemër të madhe, të aftë për gjithë këtë dashuri.

Po, dashuria: shtytja e vetme dhe e pazëvendësueshme e çdo veprimi të krishterë! Na e ka thënë këtë Papa Françesku të dielën e kaluar: "Modeli i vetëm i veprimit është dashuria falas, pa dallime". Pikërisht këtë jemi duke kremtuar edhe sot, një javë pas ngjarjes së madhe të Romës. Dhe nuk mund të jetë ndryshe: Nënë Tereza nuk do të ishte e kënaqur!

Në kërkesën e drejtuar Atit të Shenjtë për të shpallur Shenjte të Lumen Terezë, motivimet e paraqitura ishin qoftë ajo për të gëzuar ndërmjetësimin e saj prej Qiellit, por edhe ajo për ta pasur si model të dashurisë konkrete këtu në tokë. Dhe, faktikisht, Papa na e dorëzoi pikërisht kështu, si një model të dashurisë që duhet ndjekur dhe imituar.

Por i shtroj vetes edhe disa pyetje me shpresën që edhe ju të bashkëndani shqetësimin tim dhe të arrijmë së bashku të gjejmë disa zgjidhje të mundshme.

Pyetja e parë është: po nëse kjo ngjarje e kanonizimit të Nënë Terezës ka qenë vetëm një rast lavdie për ne shqiptarët? Sigurisht, një grimcë krenarie kombëtare nuk prish punë; po nëse kufizohet gjithçka në këtë dhe jeta jonë nuk nxitet për ndryshimin e kërkuar nga të qenët bashkëkombas të kësaj shenjteje, atëherë për çfarë do të ketë shërbyer fakti se e kemi parë të lartësuar në nderet e altarëve? Krenaria kombëtare duhet të na bëjë të themi: "Kemi të njëjtin gjak me të: edhe ne duam të jemi si ajo!".

Pyetja tjetër është: po nga ka ardhur gjithë ajo dashuri në zemrën e Terezës? Dhe besoj se përgjigjja ndaj kësaj pyetjeje na vjen prej Fjalës së Zotit që dëgjuam. Gjoni na ka thënë se nuk kemi qenë ne ata që e kanë dashur Hyjin, por Hyji na ka dashur i pari ne dhe ka dërguar Birin e vet si fli shpërblimi për mëkatet tona.

Nuk arrij ta përfytyroj një Terezë të Kalkutës shenjte të parakonfeksionuar, por frytin e një pune gjatë krejt një jete të përbërë prej adhurimit të zgjatur dhe të heshtur të një Hyji që, megjithatë, nuk dëgjohej dhe i kursente momentet e ngushëllimit shpirtëror. Pikërisht aty, në atë heshtje adhuruese, Tereza do të ketë medituar shumë herë këto fjalë të Ungjilltarit, përballë atij Trupi Eukaristik të Krishtit të dhuruar e të thyer në Kryq si shenjë të dashurisë së pakushtëzuar të Hyjit për botën. Një dashuri e madhe, ajo e Krishtit, që ajo nuk mund ta mbante krejt për vete, sepse dashuria është më e fuqishme dhe më e furishme se një lumë i fryrë që i shemb argjinaturat dhe përmbyt gjithçka me ujërat e veta.

Kështu, zemra e Terezës ka qenë një zemër vazhdimisht e nënshtruar presionit të kësaj dashurie të Krishtit që patjetër duhej të vërshonte e të derdhej mbi vëllezërit. Në çfarë mënyre? Në të njëjtën mënyrë me të cilën Jezusi i kishte mësuar në Ungjillin që edhe ne e dëgjuam dhe prej të cilit urtia e Kishës ka nxjerrë veprat e mëshirshme të trupit që të gjithë ne kemi detyrën t'i praktikojmë çdo ditë. Sepse, vëllezër e motra, në përfundim të jetës sonë do të gjykohemi sipas dashurisë që kemi ditur të dhurojmë!

Por, me të drejtë Papa, në homelinë e vet të së dielës, na ka paralajmëruar në lidhje me cilësinë e kësaj dashurie të dhuruar: ka shumë njerëz që në mënyrë të lavdërueshme praktikojnë dashurinë ndaj

Vijon në fq. 7 ▶

NËNË TEREZA SHPALLET SHENJTE

HOMELIA E IMZOT ANGELO MASSAFRA

◀ *Vijim i fq. 6*

të afërmit, por nëse kjo nuk lind prej dashurisë së Krishtit, bëhet vetëm një solidaritet njerëzor. Ndoshta aty për aty zgjidh ndonjë problem, por "është e shterpë dhe nuk ka rrënjë". Ndërsa ajo e ne të krishterëve, vazhdon Papa – është "THIRRJE në Dashuri". Thirrje: pra jemi të thirrur prej Hyjit pikërisht për këtë. A nuk duhet t'i përgjigjemi atij që na thërret? A do të jemi kaq të pasjellshëm sa të shpërfillim një thirrje kaq të mrekullueshme? Jo, vëllezër e motra. Të mos ndodhë që t'i kthejmë shpinën Atij që na thërret të jemi dashuri, pikërisht sikurse Ai është Dashuri. Edhe këtë na e ka mësuar Gjoni ungjilltar: "Kushdo që do është prej Hyjit".

Pra, Tereza nuk ka bërë asgjë më shumë se sa kërkon Jezusi në Ungjill. Do të thosha asgjë më shumë, përveçse ka qenë vazhdimisht në kontakt me këtë burim dashurie që ia ka mbushur zemrën deri në atë pikë sa i ka shembur argjinaturat e zemrës së saj.

Shenjtja Tereza e Kalkutës, apo e Shqipërisë nësa nA pëlqen më shumë, është model i veprave të mëshirshme, por sidomos është model për ne i qëndrimit në shoqërinë e Jezusit për të rrënjosur dhe bazuar më mirë dëshirën tonë që t'i përgjigjemi urdhrit të dashurisë, i vetmi që Shëlbuesi para se të vdiste na ka lënë, qoftë me fjalët qoftë me flijimin e vet në Kryq.

Sa shumë nevojë kishim për këtë model!

Një bijë e popullit tonë e aftë të na tregojë rrugën drejt përmbushjes së rilindjes së kësaj toke ku ende ka situata diametralisht të kundërta me dashurinë: interesa personale në vend të shqetësimit për të mirën e përbashkët, korrupsion dhe mendësi mafioze në vend të drejtësisë, shfrytëzim të të varfërve për interesin e atyre pak vetëve që, ashtu sikurse Papa ka theksuar me forcë në homelinë e vet, është KRIM kundër njerëzimit. Nënë Tereza ka pasur guximin ta padisë gjithë këtë, madje përpara të fuqishëmve të tokës, dhe ne ende strehohemi në një frazë tejet të rrezikshme dhe të parafabrikuar: "Çfarë t'i bësh? Këtu jemi në Shqipëri! Punët gjithmonë kanë shkuar kështu!".

Kush janë të varfrit që duhet t'i duam? Jemi ne vetë të parët ndaj të cilëve duhet të kemi mëshirë! Kush janë të varfrit që duhet t'i mbrojmë prej shfrytëzimit? Jemi ne! Edhe sa kohë duhet të presim më kot që të na shpëtojnë të tjerët? Edhe për sa kohë duhet t'i shohim bijtë tanë t'i lënë nënat e tyre dhe Atdheun e tyre për të marrë nga të tjerët? Kur do të dimë më në fund të bëjmë që të mbizotërojë drejtësia dhe e mira e përbashkët mbi shumë padrejtësi dhe mujshari?

Dhe nuk është vetëm Nënë Tereza modeli ynë: pas dy muajsh do të kemi edhe një tjetër kremtim solemn për të shpallur të lumë Martirët tanë. Edhe ata e kanë ngritur zërin e guximshëm kundër shtypjes e padrejtësisë dhe, për këtë, kanë dhënë jetën. E, pikërisht sikurse Nënë Tereza, edhe vëllezërit tanë Martirë kanë çuar përpara çështjen e Krishtit dhe çështjen e popullit shqiptar: "Rroftë Krishti Mbret, rroftë Shqipëria!" nuk mundet dhe nuk duhet të bëhet një sllogan si shumë të tjerë, por shpreh vetë thelbin e martirizimit të tyre dhe atë të cilën edhe ne, sikurse ata, duhet ta kemi më për zemër se gjithçka tjetër: pra që Hyji të jetë gjithçka në të gjithë dhe secili të marrë lajmin e mirë të Ungjillit, i vetmi i aftë ta drejtojë shtegun dhe të na prijë drejt shëlbimit.

Vëllezër e motra, Kisha e Shqipërisë, e vogël dhe e varfër por e bukur, me këtë Kanonizim dhe me Lumturimin e ardhshëm është duke marrë një nder tejet të madh përpara botës por, siç ndodh gjithmonë, pranë një nderi të madh ka gjithmonë edhe një detyrë të madhe. Detyra jonë është ajo që të imitojmë Shenjtërit tanë dhe, me jetën tonë, t'i japim lavdi Hyjit e të nxisim të mirën e njerëzimit.

Më kanë treguar se në ditët para kanonizimit të Nënë Terezës janë bërë në rrjetet sociale bashkëndarjet e figurave të Shenjtes Terezë me thëniet e saj më të famshme; por unë besoj se mund ta pranojmë si të sajën, në këtë liturgji të sotme e pastaj gjatë gjithë jetës sonë, ftesën e Psalmit përgjegjës: "Sprovoni e shihni sa i mirë është Zoti! I lumi ai që shpreson në të!". E nëse secili prej nesh do ta gëzojë praninë e Hyjit dhe mëshirën e tij, nuk mund të mos jetë afër atij që vuan dhe solidar e i mëshirshëm me të tjerët!

Këtë na dorëzon Nënë Tereza; këtë duam ta marrim si mësimin më të rëndësishëm; ky është misioni të cilin duam ta marrim përsipër përpara popullit tonë shqiptar sepse është ajo për të cilën ka më shumë nevojë: të takojmë Hyjin, të shijojmë praninë e tij e të jemi solidarë me të tjerët. Jashtë kësaj, të gjitha fjalët e tjera do të mbesim vetëm fjalë, sepse në fund çka ka me të vërtetë rëndësi është Zoti.

Atij i qoftë nder e lavd në shekuj të shekujve.

Amen.

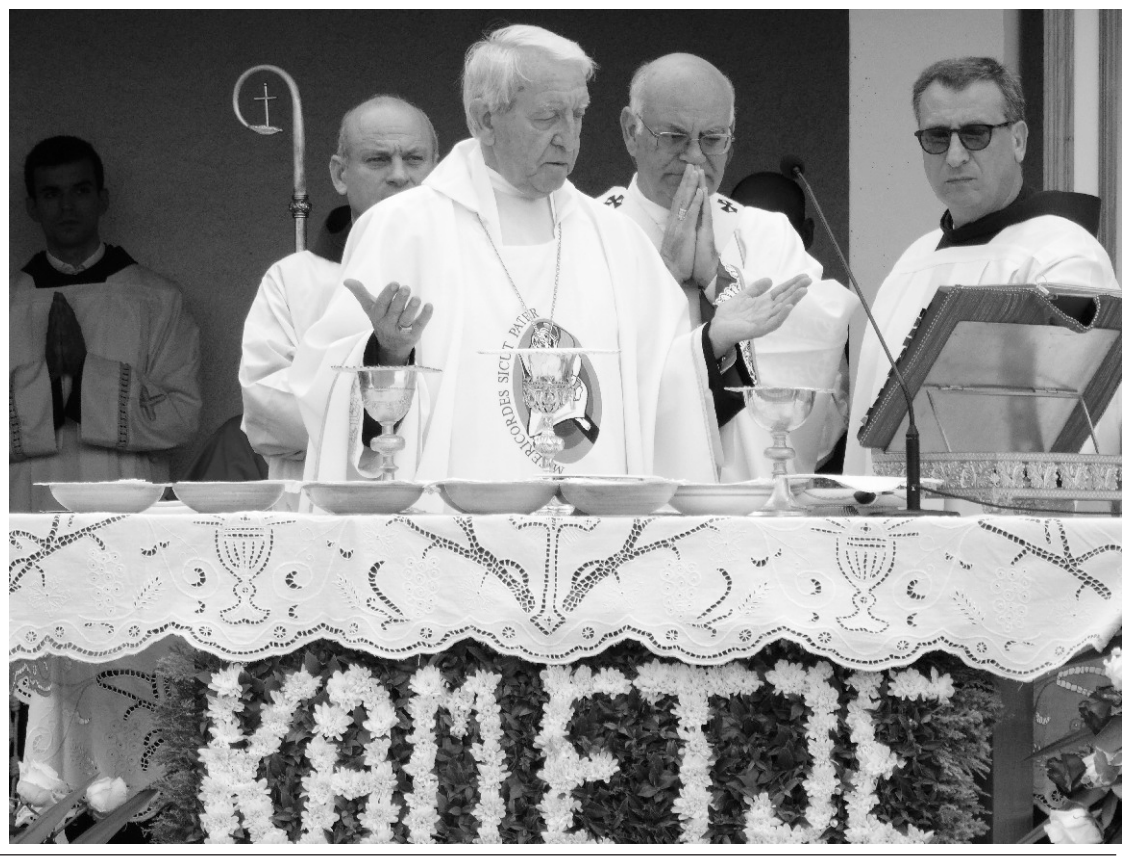

KAMPI VEROR NË SHKREL 2016

Do të shkoj tek im Atë (Lk 15, 18), kjo ishte tema që edhe këtë vit patëm mundësi të gjallërojë kampin veror në Shkrel. Ky kamp u organizua nga Dom Nikolin Toma dhe Moter Marjeta Gjoka me bashkëmotrat e saj.

Në këtë kamp morën pjesë shumë fëmijë, adoloshentë dhe të rinj dhe numri i të pranishëmve rritej dita ditës, secili nga ne bëhej lajmëtar dhe dëshmitar i eksperiences që jetonim me njëri-tjetrin. Takimet që na bënin Dom Nikolini dhe motrat ishin takime që na ndimonin për të mësuar udhën që të qëndronim sa më afër Zotit. Pikërisht edhe tema që ishtë zgjedhur për kampin ishte e lidhur me vitin e mëshirës "do të shkoj tek im Atë" (Lk 15, 18) kjo temë na ndihmoi edhe ne të rinjve që të na shoqëronte drejt sakramentit të krezmimit. Në kamp nuk munguan lojra të ndryshme dhe aktivitete të tjera argëtuese. Këto momente shërbyen për ne si momente bashkimi dhe afrimiteti mes njëri tjetrit edhe pse ishim nga fshatra të ndryshëm tashmë ishim një, ishim të gjithë famullia e Shkrelit. E gjithë kjo ia vlente, tashmë kishte arritur koha që ndryshimet të shiheshin. Dhe ndryshimi ishte pikërisht tek bashkimi i këtyre fëmijëve, adoleshentëve dhe të rinjve, por ndryshimi i vërtetë qëndronte në gjallërinë tonë, famullia jonë ishte plot jetë.

Çdo ditë e aktivitetit ishte e ndryshme, kjo falë organizimit që bënin Don Nikolini me motrat, kërkonin që çdo ditë të ishte më e bukur se

tjetra në mënyrë që të na bënin sa më të lumtur.

Aktiviteti i kampit veror na ndihmoi edhe për përgatitjen e festës së Shna Prendës, festë e cila festohet në zonën e Shkrelit. Që në kohërat e vjetra kjo festë është festuar me "bija". Në këtë ditë patëm mundësi që të vënim në dukje edhe angazhimin tonë gjatë gjithë kampit. Në këtë ditë feste nuk munguan nga ne interpretimet, vjershat, humoret, dhe kercimet tona. Por gjithashtu nuk munguan as emocionet tona duke ju treguar të gjithëve që bashkimi bën forcen, që së bashku mundemi t'ia dalim në gjithçka, dhe kjo vihej re nga gjërat e bukëra që ne prezantuam të gjithë sëbashku.

Me rastin e Shna Prendës dhe te mbylljes së kampit veror duam të falenderojmë Zotin per të gjitha këto momente të bukura që na ka dhënë, njekohësisht falënderojmë Dom Nikolinin që gjithmonë ka qenë afër nesh duke na mesuar dhe duke na qëndruar pranë në çdo moment të vështirë po ashtu falenderojmë shumë edhe Motrat Punëtore të Vogla të Zemrave të Shenjta për mësimin, dashurinë dhe afrimitetin e tyre, duke mos harruar edhe shoferin i cili ka qenë gjithmonë i gatshem për çdo gjë.

Jetleva Ramaj
Animatore

SHUGURIMI DIAKONAL I GASPËR KOLAJ DHE MARK PASHKJA

Në festën e Shën Terezës së Jezusit fëmijë, më datë 1 tetor, në katedralen e Shën Shtjefnit Shkodër, me anë të shtrirjes së duarve të Sh.T. Imzot Angelo Massafra, u shuguruan diakonë seminaristët Gaspër Kolaj nga famullia e Dajç-Bregut të Bunës dhe Mark Pashkja nga famullia e Jubanit.

Prania e besimtarëve nga famullitë e vendlindjes dhe nga famullitë e tjera ku kandidatët kishin shërbyer gjatë formimit të tyre i dha një bukuri shumë të madhe këtij kremtimi eukaristik. Kuptohet që prania e një numri të madh meshtarësh ishte një element mjaft domethënës për mbarë të pranishmit, pasi tregonte në njëfarë mënyre edhe shenjën e mirëseardhjes për kandidatët në familjen dioqezane.

Në homelinë e tij Imzot Massafra theksoi rëndësinë e të qenit bujarë me Zotin që thërret qoftë të atyre që marrin këtë thirrje qoftë të familjeve të të rinjve që nuk duhet të bëhen kurrë pengesë ndaj fëmijëve të tyre që duan t'i kushtohen Zotit.

Një tjetër element themelor në ecjen diakonale e më pas edhe meshtarake sipas Imzot Angelo-s është edhe përvujtëria. Asnjë i krishterë dhe asnjë i kushtuar nuk duhet ta kuptojë thirrjen e tij si privilegj personal por si një dhuratë falas të marrë prej Zotit e që duhet ta vendosë në shërbim të vëllezërve të vet.

Në porosinë ndaj kandidatëve Arqipeshkvi nuk harroi të evidentojë domosdoshmërinë për të qenë elemente ndërtues të vëllazërisë meshtarake me qëllim që çdo diakon dhe meshtar të jetë një shembull konkret i dashurisë së Krishtit ndaj të gjithë njerëzve.

Duke marrë sigurinë e të qenit kandidatë të mirë-përgatitur nga eprorët e seminarit të cilët janë kujdesur për formimin e tyre (ashtu siç e parashikon edhe riti) liturgjia vazhdoi me ritin e shugurimit.

Në fund të meshës, në fjalën përshëndetëse diakonët e posashuguruar falënderuan Zotin për dhuratën e shugurimit . Po ashtu edhe Arqipeshkvin dhe eprorët e seminarit për kujdesin e vazhdueshëm që kanë treguar gjatë viteve të formimit të tyre.

Pas përfundimit të meshës diakonët e rinj patën mundësi të përshëndeteshin me besimtarët e ardhur nga të gjitha famullitë dhe të merrnin prej tyre urimet e sigurinë për lutje të vazhdueshme.

Kjo ditë kaq e gëzueshme për Dom Gasprin dhe Dom Markun u mbyll me një drekë vëllazërore në fshatin e Paqes të ofruar nga bujaria e Bariut të Arkidioqezës sonë, ku morën pjesë meshtarë dhe familjarë të diakonëve. Duke u lutur vazhdimisht për Dom Gasprin dhe Dom Markun, lusim Zotin e të korrave që të dërgojë sa më shumë punëtorë në të korrat e veta.

Kronisti

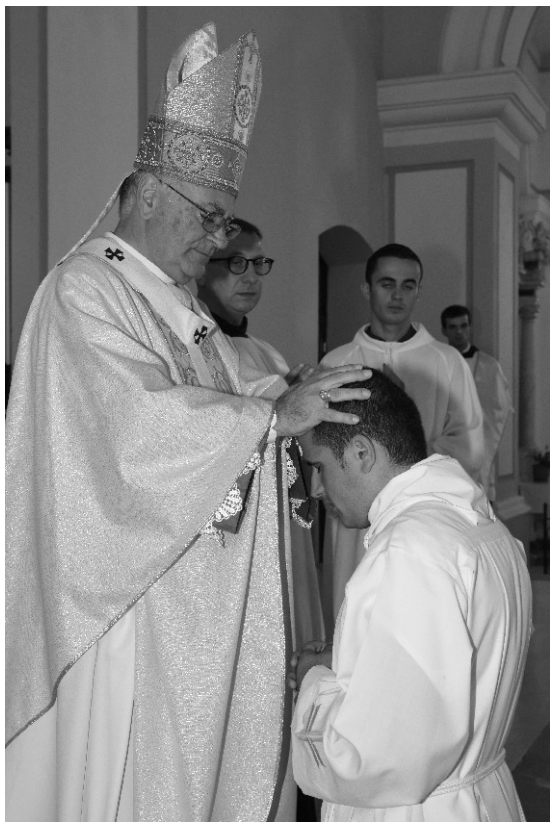

KREZMIME DHE BEKIMI I ALTARIT NË VERMOSH

Tërë jeta dhe misioni i Zotit tonë Jezu Krishtit zhvillohet nën ndikimin e Shpirtit Shenjt dhe në një bashkim të plotë me Të; kështu që edhe Kisha – Trupi mistik i Krishtit, gjatë tërë shekujve, vazhdon të jetojë dhe të udhëhiqet nga Shpirti Shenjt, si dhe të njëjtin Shpirt ua dhuron bijve dhe bijave të veta përmes sakramentit të përforcimit apo krezmimit.

Administruesi i rregullt i këtij sakramenti është Ipeshkvi i cili duke lyer në ballë me vajin e shenjte kandidatin per krezmim thote: "Merre vulën e Shpirtit Shenjt që të jepet si dhuratë".

Më 27 gusht, Atë Gjon Kalaj Famullitar në Kelmend ka ftuar Ipeshkvin tonë Mons. Angelo Massafra në Vermosh që nëpërmjet duarve të tij t'u japë dhuratën e Shpirtit Shenjt 35 kandidateve të përgatitur për dy vite me rrallë nga Motrat Françeskane të Suzes së bashku me katekistet. Para meshës Ipeshkvi bekoi burimin që rrjedh pranë kishës e që na kujton Sakramentin e Pagëzimit. Më pas, në proçesion duke kënduar lutjen tradizionale të Zemrës së Krishtit u drejtuam në Kishë ku në orën 11:00 filloi Mesha e Shenjtë, gjatë së cilës u krezmuan kandidatët e pergatitur per marrjen e këtij sakramenti. Atmosfera e bukur e festës gjatë ndarjes së këtij sakramenti, patjetër se mbetet në kujtesën e shumë të rinjve. E jo vetëm. Edhe të rriturit bashkohen në gëzimin e të rinjve, pasi është moment i shenjtë i gjithë bashkësisë së krishterë për të festuar përforcimin me dhuratat e Shpirtit Shenjt. Gjatë mbajtjes së homelisë Imzot Angelo iu kujtoi kandidatëve që të kujtohen para së gjithash për ta falënderuar Zotin për këtë dhuratë dhe t'i kërkojnë që të jetojnë si të krishterë të vërtetë, duke ecur gjithnjë me gëzim sipas Shpirtit të Shenjtë që na është dhuruar. Mesha përfundoi me bekimin solemn nga Imzot Angelo dhe me një kokteil të ofruar nga vetë famullitari për të sapo krezmuarit.

Pas pak ditësh, saktësisht ditën e martë, me 13 shtator 2016 Imzot Angelo i shoqeruar nga Fra Vincenzo Focà erdhi përsëri në Vermosh, kësaj radhe për të bërë bekimin e Altarit të ri të kësaj Kishe e cila në të njëjtën kohë përkujtonte edhe 20 vjetorin e ndertimit dhe te bekimit te saj. Para fillimit të Meshës Ipeshkvi bëri edhe bekimin e Kryqit në hyrje të oborrit. Më pas, në orën 12:30 filloi edhe celebrimi i Meshës së shenjtë. Bashkëcelebrues ishin edhe famullitari Atë Gjon Kalaj dhe Don Kledi Vukaj biri i kësaj famullie. Gëzimi i banorëve të Vermoshit për këtë hir shihej qartazi, sidomos në pjesëmarrjen e shumtë në Meshë. Edhe Monsinjori ishte i kënaqur dhe i falenderoi për fenë dhe angazhimin e të gjithëve për ta mbajtur të gjallë Kishën në Vermosh. Gjithashtu i këshilloi që të ruhen nga tundimi i fitesës së shpejtë e të lehtë siç është droga dhe të kenë kujdes në krijimin e familjeve të reja duke

vënë në qendër fenë, dashurinë e vërtetë dhe pjekurinë përsonale elemente këto të domosdoshme për ta mbajtur në këmbë familjen. Pas Meshës një banor i fshatit i veshur me veshjen tradicionale malësore e përshëndeti Monsinjorin me muzikën e ëmbël të fyellit dhe pas i dhuroi fyellin Arqipeshkvit. Festa vazhdoi me drekën e përgatitur te "Bujtina e Fratit" për të gjithë ata që janë pjesë aktive e kësaj bashkësie.

E falenderojmë Zotin që kujdeset gjithmonë me dashuri për popullin e Tij e me shërbesen besnike e të palodhur të barinjve të Tij e bën Kishën e shenjtë të shkëlqejë si një margaritar në duart e Tij.

Françeska Nilaj

KREZMIME KREZMIME KREZMIME

Në vitin 2016 Imzot Angelo Masafra, Arqipeshkvi ynë ka kremtuar Meshën me Sakramentin e Krezmimit në këto famulli: në muaj Prill në Vinoteka. Në muaj Maj: Oblikë, Sheldi, Boriç, Famullia e Katedrales, Famullia e Arrës së Madhe, Shën Kolli (Shkodër), Gruda e Re, Berdicë, Bajzë, Barbullush.Në muaj qershor: Dobraç, Rrenc, Vukël, Selcë, Velipojë, Gomsiqe dhe Qënder, Koplik, Kukël, Kuvendi Gjuhadol për Universitaret, Qendër Bariu i Mire-Fermentim, Dajç Bregu I Bunës, Guri i Zi (kremtuaesi: Dom Nikolin Toma), Juban, Shllak: Ukbibaj dhe Log-gegaj, Rragam (kremtuesi: Dom Nikolin Toma), Stajkë.
Në muaj korrik: Bregu i Lumi (Shalë – kremtuesi: dom Giuseppe Barbati)
Në muaj Gusht: Rranxa Bushat, Hot, Kiri dhe Xhan, Vermosh.

TAKIMI NDËRKOMBËTAR "ETJE PËR PAQE" NË ASIZI (ITALI) MERR PJESË EDHE PAPA FRANÇESKU

Në Asizi, nga data 18 deri më 20 shtator 2016 mbahet Takimi ndërkombëtar "ETJE PËR PAQE": besime dhe kultura në dialog".

30 vjet pas Ditës historike të Lutjes për Paqen të 27 tetorit 1986 të dëshiruar nga Shën Gjon Pali II, burra e gra të feve, kulturave të

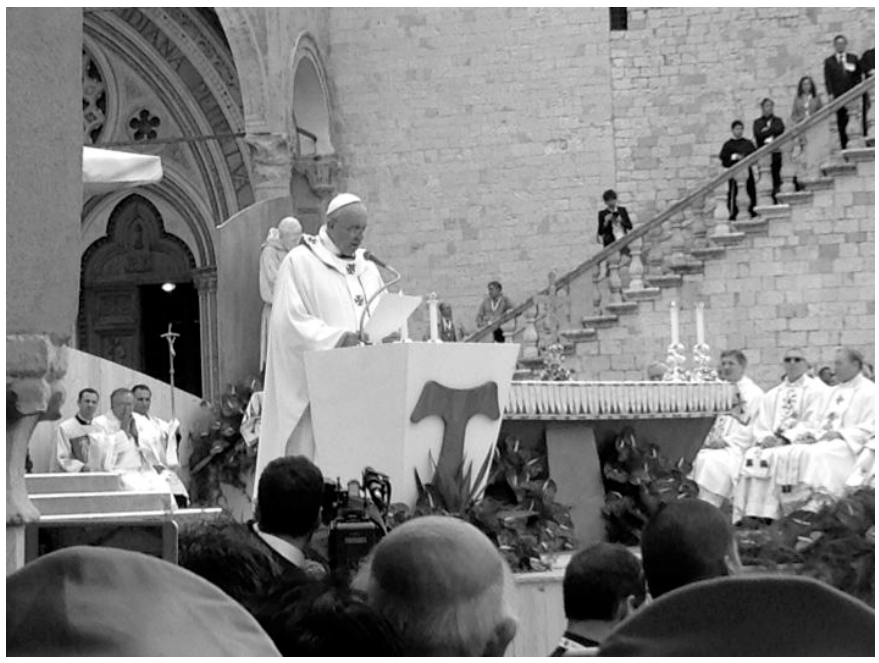

ndryshme, të bashkuar nga shpresa që "shpirti i Asizit" të mund të sjellë paqe në një botë të munduar nga dhuna, luftërat, përçarjet, takohen për 3 ditë, që të flasin, të ballafaqohen, të luten pranë njëri-tjetrit.

Kjo ngjarje është nxitur nga Dioqeza e Asizit, nga Familjet Françeskane dhe nga Bashkësia e Shën Egjidit, në bashkëpunim me lëvizje dhe shoqata të tjera kishtare, me Konferencën Ipeshkvore Umbre, Krahinën e Umbrias dhe Komunën e Asizit.

Në Vitin e Shenjtë të Mëshirës, duke kremtuar 30-vjetorin e ngjarjes së vitit 1986, duam t'ua dorëzojmë "Shpirtin e Asizit" brezave të rinj në mënyrë që ai të mund të drejtojë rrugëtimin.

Me 20 shtator mori pjesë edhe papa Françesku. Të gjithë Kreret e Feve, në fund, së bashku bënë thirrjen që vijon:

THIRRJE

Burra dhe gra të besimeve të ndryshme, jemi mbledhur, si shtegtarë, në qytetin e Shën Françeskut. Këtu, në vitin 1986, tridhjetë vjet më parë, me ftesën e Papës Gjon Pali II, u mblodhën Përfaqësuesit fetarë nga e gjithë bota, për herë të parë në mënyrë kaq të bashkëndarë dhe solemne, për të pohuar lidhjen e pazgjidhshme mes të mirës së madhe të paqes dhe një qëndrimi të njëmendtë fetar. Prej asaj ngjarjeje historike nisi një shtegtim i gjatë që, duke prekur shumë qytete të botës, përfshiu shumë besimtarë në dialogun dhe në lutjen për paqen; bashkoi pa ngatërruar, duke u dhënë jetë miqësive të qëndrueshme ndërfetare dhe duke ndihmuar për të shuar jo pak konflikte. Ky është shpirti që na frymëzon: të realizojmë takimin në dialog, t'i kundërvihemi çdo forme të dhunës dhe të keqpërdorimit të besimit për të arsyetuar luftën dhe terrorizmin. Megjithatë, në vitet e kaluara, ende shumë popuj janë plagosur dhimbshëm prej luftës. Jo gjithmonë është kuptuar se lufta e përkeqëson botën, duke lënë një trashëgimi dhimbjesh dhe urrejtjesh. Me luftën të gjithë janë të humbur, edhe fitimtarët.

Ia drejtuam lutjen tonë Hyjit, që t'i dhurojë botës paqen. E dimë se është e nevojshme të lutemi vazhdimisht për paqen, sepse lutja e mbron botën dhe e ndriçon atë. Paqja është emri i Hyjit. Ai që thërret emrin e Hyjit për të arsyetuar terrorizmin, dhunën dhe luftën, nuk ecën në rrugën e Tij: lufta në emër të besimit bëhet një luftë ndaj vetë besimit. Me bindje të ngultë, theksojmë pra se dhuna dhe terrorizmi i kundërvihen shpirtit të vërtetë fetar.

U vumë në dëgjim të zërit të të varfërve, të fëmijëve, të brezave të rinj, të grave dhe të shumë vëllezërve e motrave që vuajnë për shkak të luftës; bashkë me ta themi me forcë: Jo luftës! Të mos mbetet e padëgjuar britma e dhimbjes së shumë të pafajshëmve. U lutemi Përgjegjësve të Kombeve që të zhduket shkaqet e luftërave: grykësia për pushtet dhe para, lakmia e atyre që tregtojnë armë, interesat e njëanshme, hakmarrjet për të kaluarën. Le të shtohet angazhimi konkret për të zhdukur shkaqet që nxisin konfliktet: situatat e varfërisë, padrejtësia dhe pabarazia, shfrytëzimi dhe përbuzja e jetës njerëzore.

Le të hapet më në fund një kohë e re, në të cilën bota e globalizuar të bëhet një familje popujsh. Le të zbatohet përgjegjësia për të ndërtuar një paqe të vërtetë, që është e vëmendshme ndaj nevojave të vërteta të personave dhe të popujve, që të parandalojë konfliktet me anë të bashkëpunimit, që të mposhtë urrejtjet dhe të kapërcejë barrierat me anë të takimit dhe dialogut. Asgjë nuk humbet, duke praktikuar efektivisht dialogun. Asgjë nuk është e pamundur nëse i drejtohemi Hyjit të lutjes. Të gjithë mund të jenë artizanë të paqes; nga Asizi përtërijmë me bindje angazhimin tonë për të qenë të tillë, me ndihmën e Hyjit, së bashku me të gjithë burrat e gratë vullnetmirë.

TAKIM I PRESIDENTËVE TË KONFERENCAVE EUROPIANE NË MONAKO

Me 6-9 tetor 2016, në Principatën e Monakos, u mbajt Asamblea Plenare vjetore e CCEE (I Presidentëve të Konferencave Europiane të Kishës Katolike). U trajtua rendi i ditës së programuar. Ipeshkevinjt takuan Princin Alberto II, në Pallatin e Tij dhe shkuan në Nicë për të bërë një lutje në vendin e atentatit terrorist ku u vran 85 persona dhe u plagosën mbi 400 të tjerë, midis tyre shumë femijë: u bë lutje (Ati ynë dhe Të Falëm Mari latinisht)...dhe qe një moment shumë i dhimbshëm.

Midis të tjerave, Ipeshkvinjt kanë folur për përsekutimin e të krishterëve dhe kanë bërë një deklaratë për mbrojtjen e tyre. Në fund u zgjodh Presidenca e re: Presidenti Kardinal Angelo Bagnasco, dy Zëvendës Presidentë: Kardinal Vincent Nichols dhe Mons. Stanislaw Gadecki.

LAJME NGA DIOQEZA E SAPËS

KONFERENCA "LAJMËTARE E MËSHIRËS"
KUSHTUAR JETËS DHE VEPRËS SË NËNË TEREZES

Dioqeza e Sapës, me rastin e Shenjtërimit të Nënë Terezes, në shenjë falenderimi dhe mirënjohje ndaj figurës së bijës shqiptare që nderoi kombin tonë dhe mbarë botën, ndër aktivitetet e shumta qe ka organizuar gjatë kësaj jave, ishte edhe Konferenca me titull "Lajmëtare e Mëshirës së Hyjit", kushtuar jetës dhe veprës së Nënë Terezes, kushtuar Nobelistes së Paqes.

Me ftesë të Administratorit Dioqezan të Sapës Dom Simon Kulli, nderoi me praninë e tij Postulatori i Kanonizimit të Nënë Terezës, Atë Brian Kolodiejchuk, M.C.; Profesor Anton Nikë Berisha dhe Fra Gazmend Tinaj. Dom Simon Kulli e cilësoi figurën e Nënë Terezes një figurë shumë komplekse, tejskajshmërisht e pasur, si Nënë Botërore, misionare dhe nobeliste e paqes, nënë e dashurisë dhe e mëshirës.

Në praninë e atuoritetit të lartë fetar, Kryetarit të Konferencës Ipeshkvore të Shqipërisë, Arqipeshkvi i Shkodër-Pult, Imzot Angelo Massafra, autoriteteve civile, meshtarëve dhe motrave, relatorët mbajtën ligjëratat e tyre mbi keto tema: "Nata e errët", mbajtur nga Atë Brian; "Lutja është zëri i Zotit në thellësinë e zemrës" për të cilën foli Prof. Antoni, dhe e "E etur për të shuar etjen" me ligjërues fra Gazmendin.

Gjatë trajtimit të këtyre temave, në fokusin e tyre ligjëruesit trajtuan më ne detaje dëshminë e dashurisë ndaj Hyjit dhe pasurinë shpirtërore të Nanës Tereze, që edhe në thëniet dhe mendimet më të qenësishme të jetës dhe veprimit të saj dhënë para Anëtarëve të Asamblesë së Kombeve të Bashkuara, tha: "Jam vetëm një grua e varfër që lutet. Duke u lutur, Zoti më ka mbushur zemrën me dashuri dhe kështu kam mundur t'i dua të varfrit me dashurinë e Hyjit"

MESHË FALENDERIMI PËR SHENJTËRIMIN E NËNË TEREZES

Të shtunën e 10 shtatorit, Dioqeza e Sapës dhe mbarë kombi shqiptar ishin në festë. Në një klimë festive dhe gëzimi është kremtuar Mesha e Falenderimit me rastin e Shenjtërimit të Nënë Terezes. Për të bashkëndarë mirënjohjen për këtë dhuratë që Zoti ia bëri Kishës dhe Popullit shqiptar në personin e Nënë Terezes, qindra besimtarë shtegtuan drejt Katedrales së Shën Terezes së Kalkutës, në Vau-Dejës. Përveç hierarkisë së lartë të Kishës Katolike në Shqipëri dhe klerit, nderoi me praninë e tij edhe Presidenti i Republikës së Shqipërisë, z. Bujar Nishani. Po ashtu ishin pjesëmarrës edhe autoritetet vendore dhe përfaqësues te besimeve te tjera në Shqipëri.

Në meshën e udhëhequr nga Kryetari i Konferencës Ipeshkvore të Shqipërisë, Imzot Angelo Massafra, në predikimin e mbajtur me këtë rast, ai ndër të tjera tha: "Shentja Tereze e Kalkutës është model i veprave të mëshirshme, por sidomos

është model për ne i qëndrimit në shoqërinë e Jezusit për të rrënjosur dhe bazuar më mirë dëshirën tonë që t'i përgjigjemi urdhrit të dashurisë, i vetmi që Shëlbuesi para se të vdiste na ka lënë, qoftë me fjalët, qoftë me flijimin e vet në Kryq. Kisha e Shqipërisë, e vogël, e varfër por e bukur, me këtë Kanonizim dhe me Lumturimin e ardhshëm të Martirëve, është duke marrë një nder tejet të madh përpara botës! Por, siç ndodh gjithmonë, pranë një nderi të madh ka gjithmonë edhe një detyrë të madhe. Dhe detyra jonë është që, të imitojmë shenjtërit tanë, dhe me jetën tonë t'i japim lavdi Hyjit e të nxisim të mirën e njerëzimit", tha ipeshkvi.

Edhe Aministratori Dioqezan, Dom Simon Kulli, ka përshëndetur të gjithë të pranishmit, përmes fjalëve se, "vetë Zoti deshi që këto dita ta gëzojë dhe ta hijeshojë Kishën e gjithmbarshme duke e lartësuar në Altaret e shenjtërisë, bijën e Popullit tone, Nënë Terezen". Në këtë ngjarje madhështore, d. Simoni nuk la pa kujtuar edhe ipeshkvin e ndjerë, Imzot Lucjan Avgustinin, duke theksuar se "Ky gëzim i madh që po përjetojmë këto ditë, patjetër që na i ngushëllon dhe freskon zemrat tona plot dhimbje prej ndarjes së parakohshme të bariut tonë shpirtëror, Imzot Lucjanit, i cili aq shumë e deshi këtë Kishë në Shqipëri, dhe nuk u kursye kurrë ta mësoje dhe ta drejtoje grigjën e tij nga kjo katedër. Por të bindur dhe të nxitur prej fesë, shpresojmë se Ipeshkvi ynë krah për krah me Nanë Terezën do na përcjellin prej qiellit dhe nuk do ta largojnë shikimin e tyre bekues prej nesh – tha ai.

Në fund të të gjithë këtij kremtimi solemn, edhe Nunci Apostolik, Imzot Ramiro Moliner Ingles mbajti përshëndetjen e tij, gjë e cila përkoi edhe me lamtumirën e Misionit të tij Diplomatik në Shqipëri. Gjithashtu sollën përshëndetjet e rastit edhe Presidenti i Republikës së Shqipërisë dhe kryetari i Bashkisë z. Zef Hila, të cilët e vlerësuan figurën e Nënë Terezes duke e sjellë si shembull të jetës sonë të përditshme dhe me ndërmjetësinë e saj të mund të mbartim në vetvete angazhimin dhe përgjegjësinë që të mund t'i përngjajmë veprës dhe dashurisë së kësaj Nëne që iu kushtua Zotit dhe mbarë botës.

Violeta Marashi

Asizi

Konflikt

Monako: Ipeshkvinjt me Princin Albert II

Vermosh

HAPËSIRË MEDIATIKE

Regjistrohu në kanalin tone!

NgjarjetKishaKatolikeShkoderPult

Do të gjesh video të ngjarjeve
më të rëndësishme të dioqezës

Drejtues
Imzot Angelo Massafra

Redaksia
Arqipeshkvia

Lektore
Emanuela Marku Matija

Fagosja
Luigj Mila

Shtypshkronja
"Gjergj Fishta"
Lezhë